

Text & bild: Håkan Blomqvist

Slussen slakten

Kära gamla sluss - jag hade ju lovat. Att inte gå ner mig i nostalgi, klamra mig fast vid det forna, förfallna och passerade. Inte i farfars oljiga hand i min, inte i Knutsens dragspel på fikarasten, inte i slamret från kranarna i stadsgård eller de grova rösterna från hamnuppropet. Jag hade ju tänkt: du skapades för en annan tid, för massbilsismens födelse till trafikkarusellernas, betongens och fartens lov. Men som skröplig och vanvårdad sjuttioåring kanske det var dags. Lika vittrad som drömmen om de fria milen kunde du stilla sillats bort i historiens timglas. Och bensinpumparna, fyrans spårvagn och farmors kök få ro i minnets skrymsle.

Men, hur kunde jag tro? På det lismande fjäsket om fotgängarnas stad, om fria vattenspeglar, strandpromenader och återerövring av öppna platser! Hur kunde jag - vi - för en enda kort sekund inbilla oss att planen var en stad med mer av mänskliga mått. Att de rostiga armeringsjärnen skulle ersättas av stockrosor och vildtimjan.

Nu växer mångas raseri. Planen för nya Slussen i Stockholm är en skrävande tidsmarkör - över dumhetens, girighetens och den nyrika självgodhetens epok. Istället för den åldrade bilkarusellens slokande klöverblad - en åttafyllig motorväg i stadens hjärta. Istället för återerövring av de fria ytorna monumentala skrytprojekt på varje kalkylerbar kvadratmeter. Just här, där staden sedan sin födelse öppnat sig mot saltsjön, där sikten varit fri för både fattig och rik med luften mättad av havsbris - ska fastighetskapitalet oinskränkt härska.

Så, förlåt mig gamla sluss, att jag förnekade dig när hanen gol och stadsbyggnadsnämnden ropade ut sitt "korsfäst"! Nu kallar oss dombasunen ned från bergen inte bara till farväl. Ett slagfält hälsar oss - med måsars skrin.

